

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ผูกพันการมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เป็นเพียงด้วยการฝึกฝนนี้เท่านั้นที่ลูกกลับมาเป็นดวงวิญญาณบุญที่บริสุทธิ์

คำถาม: เนื่องจากความรู้ของหนึ่งประการใดที่ลูกๆ จะคงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสเสมอ?

คำตอบ: ลูกได้รับความรู้แล้วว่าการละเล่นนี้ที่ได้มีการสร้างขึ้นมานั้นมหัศจรรย์ บทบาทที่ไม่สูญสลายของนักแสดงแต่ละคนนั้น ถูกกำหนดไว้แล้วไว้ในนั้น แต่ละคนกำลังเล่นบทบาทของตัวเอง และเนื่องจากสิ่งนี้ลูกจึงคงอยู่อย่างสดชื่นแจ่มใสอย่างสม่ำเสมอ

คำถาม: หนึ่งทักษะใดที่พ่อมีซึ่งไม่มีใครอื่นมี?

คำตอบ: พ่อผู้เดียวเท่านั้นมีทักษะของการทำให้ลูกๆ มีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ เพราะท่านเองนั้นมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณเสมอ ท่านคือผู้ที่สูงสุด ไม่มีมนุษย์ใดสามารถมีทักษะนี้

โอมชานติ พ่อหนึ่งทีนี้และอธิบายแก่ลูกๆ ทางจิต นั่นคือแก่ดวงวิญญาณ ลูกต้องพิจารณาตนเป็นดวงวิญญาณใช่หรือไม่? พ่อได้อธิบายแก่ลูกแล้วว่า: ก่อนอื่นใดฝึกฝนการเป็นดวงวิญญาณไม่ใช่ร่างกาย เพียงเมื่อลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณเท่านั้นที่ลูกจะจดจำพ่อสูงสุด หากลูกไม่คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ และแล้วอย่างแน่นอนก็จะมีภาระจดจำเพียงญาติมิตรทางโลกและธุรกิจ ฯลฯ เท่านั้น เหตุนี้เองก่อนอื่นลูกต้องฝึกฝน: ฉันคือดวงวิญญาณ และแล้วก็จะมีภาระจดจำระลึกถึงพ่อทางจิต พ่อได้ให้คำสอนแก่ลูก: อย่าได้คิดว่าตนเป็นร่างกาย เพียงครั้งเดียวเท่านั้นในทั้งวงจรที่พ่อได้ให้ความรู้แก่ลูก และแล้วลูกจะได้รับคำอธิบายนี้อีกครั้ง หลังจาก 5000 ปี หากลูกคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็จะจดจำพ่อด้วยเช่นกัน ถึงครั้งหนึ่งของวงจรที่ลูกเคยคิดว่าตนเองเป็นร่างกาย ในเวลานี้ลูกต้องคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ เช่นที่ลูกคือดวงวิญญาณ พ่อคือดวงวิญญาณด้วย อย่างไรก็ตามพ่อนั้นสูงสุด พ่อเป็นเพียงดวงวิญญาณ และดังนั้นพ่อจึงไม่ได้จดจำผู้มีร่างกายใดๆ ดาด้านี้คือผู้มีร่างกาย ในขณะที่พ่อนั้นคือผู้ที่ไม่มีตัวตน ประชาบิดาบรรพบุรุษคือผู้มีตัวตน ชื่อที่แท้จริงของชีพบบาคือชีวา ท่านเป็นเพียงดวงวิญญาณ เป็นเพียงว่าท่านนั้นสูงสุดเหนือสิ่งใด นั่นคือท่านคือดวงวิญญาณสูงสุด พ่อมาในเวลานี้เท่านั้นและเข้ามาในร่างนี้ ท่านไม่สามารถที่จะมีสำนึกที่เป็นร่างได้ มนุษย์ผู้มีตัวตนเป็นผู้ที่มีสำนึกที่เป็นร่าง ท่านไม่มีตัวตนเสมอ ท่านต้องมาและเฉลใจลูกให้มีการฝึกฝนนี้ ท่านพูดว่า: พิจารณาตนเองว่าเป็นดวงวิญญาณ นั่งและเรียนรับบทเรียน: “ฉันคือดวงวิญญาณ ฉันคือดวงวิญญาณ” ฉัน ดวงวิญญาณคือลูกของชีพบบา การฝึกฝนนั้นเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับทุกสิ่ง พ่อไม่ได้กำลังอธิบายสิ่งใดใหม่แก่ลูก เมื่อลูกคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณได้อย่างมั่นคง ลูกจะมีการจดจำระลึกถึงพ่อที่มั่นคงด้วย หากมีสำนึกที่เป็นร่างลูกก็จะไม่สามารถจดจำพ่อ ถึงครั้งหนึ่งของวงจรที่ลูกมีความหึงหวงของร่างกาย ในเวลานี้พ่อกำลังสอนลูกให้คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ไม่มีใครในยุคทองสอนให้ลูกคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ได้มีการตั้งชื่อแก่ร่างกายเสมอ ไม่เช่นนั้นแล้วลูกจะเรียกกันและกันด้วยชื่อของลูก กุณยะเองก็เป็นชื่อของร่างกาย กิจกรรมนั้นก็ไม่สามารถดำเนินไปโดยที่ไม่มีชื่อได้ ไม่ใช่ว่าใครก็ตามที่นั่นจะพูดว่า: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ที่นั่นทุกคนจะคงอยู่อย่างมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกได้รับการเฉลใจให้มีการฝึกฝนนี้ในเวลานี้เพราะได้มีการสะสมบาปอย่างมากมาย บาปนั้นก็ค่อยๆ สะสมไว้ทีละน้อยๆ และเวลานี้ลูกได้กลายเป็นดวงวิญญาณบาปอย่างสมบูรณ์ ไม่ว่าลูกนั้นจะเคยทำสิ่งใดมาถึงครั้งหนึ่งของวงจรก็ต้องจบสิ้นลงไปด้วยเช่นกัน ทีละน้อยที่สิ่งนั้นจะลดลงไป ในยุคทองนั้นลูกอยู่อย่างสาโทประธาน ในยุคเงินลูกกลับมาสาโท เป็นเวลานี้ที่ลูกได้รับมรดกของลูก เพียงด้วยการคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ และจดจำพ่อก่อนที่ลูกได้รับมรดก เป็นในเวลานี้ที่พ่อได้ให้คำสอนแก่ลูก เพื่อที่จะกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกไม่ได้รับคำสอนเหล่านี้ในยุคทอง แต่ละคนนั้นก็เฝ้าแต่ก้าวไปตามชื่อของเขาหรือเธอ ที่ลูกแต่ละคนต้องกลับมาเป็นดวงวิญญาณบุญที่บริสุทธิ์จากดวงวิญญาณบาปด้วยพลังโยคะ ไม่มีความจำเป็นใดสำหรับความรู้นี้ในยุคทอง ลูกไม่ได้มาคำสอนเหล่านี้ไปที่นั่นในยุคทอง ลูกไม่ได้มาความรู้ไป และก็ไม่ได้นำโยคะนี้ไปที่นั่น เป็นเพียงในเวลานี้เท่านั้นที่ลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์จากการที่เต็มไปด้วยบาป และแล้วองค์ของลูกก็จะลดลงไปที่ละน้อยๆ เช่นที่องค์ของพระจันทร์ลดลงไปจนกระทั่งมีเพียงเส้นที่หลงเหลืออยู่ ดังนั้นอย่าได้อยู่อย่างสับสนเกี่ยวกับสิ่งนี้ หากลูกไม่เข้าใจบางสิ่งลูกก็สามารถถามได้ ก่อนอื่นใดจงมีศรัทธาที่มั่นคงว่าลูกคือดวงวิญญาณ ลูกๆ ดวงวิญญาณได้อยู่อย่างหาไม่ประธานในเวลานี้ เริ่มแรกลูกเคยสาโทประธาน และแล้วแต่ละวันที่ผ่านไปองค์ของลูกก็เฝ้าแต่ลดลง เมื่อลูกไม่ได้ทำให้สิ่งนี้มั่นคงว่าลูกคือดวงวิญญาณ ลูกก็ลืมพ่อ นี่คือสิ่งแรกและสิ่งหลัก ด้วยการกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ลูกก็จะจดจำพ่อและมรดกของลูกด้วยเช่นกัน เมื่อลูกจดจำมรดกของลูกๆ ลูกๆ ก็จะคงอยู่อย่างบริสุทธิ์ และมีคุณธรรมที่สูงส่งด้วย ลูกมีเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของลูกอยู่เบื้องหน้าลูก นี่คือ

มหาวิทยาลัยของพระเจ้าที่ซึ่งพระเจ้ายกย่องคุณ ท่านผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถทำให้ลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ไม่มีใครอื่นมีทักษะนี้ พ่อผู้เดียวสอนสิ่งนี้แก่ลูก ดาต่านี่กำลังทำความเพียรพยายามด้วยเช่นกัน พ่อไม่เคยใช้ร่างกายที่ท่านนั้นจะต้องทำความเพียรพยายามเพื่อจะกลับมามีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ ท่านเพียงแต่มาในเวลานี้เพื่อทำให้ลูกสำนึกเป็นดวงวิญญาณ มีคำพูดที่ว่า: ผู้ที่มีความรับผิดชอบบนศีรษะของเขาจะสามารถหลับอย่างสบายได้อย่างไร? เมื่อใครบางคนมีธุรกิจมากมายเกินไป ฯลฯ เขานั้นก็ไม่ได้มีเวลาว่างใดๆ ผู้ที่มีเวลาว่างนั้นก็มาอยู่เบื้องหน้าบาบาเพื่อจะทำความเพียรพยายาม คนใหม่บางคนก็มาด้วยเช่นกัน และพวกเขาก็รู้สึกว่าคุณรู้ดีมาก คำพูดเหล่านี้ “จดจำฉัน พ่อของลูก และบาบของลูกจะได้รับการปลดปล่อย” ได้มีการกล่าวไว้ในกิตติด้วย ดังนั้นพ่ออธิบายสิ่งนี้ ท่านไม่ได้ประณามใคร ท่านรู้ว่าลูกต้องกลับมาบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์ และท่านต้องมาเพื่อให้ลูกบริสุทธิ์จากไม่บริสุทธิ์ นี่คือการที่ลูกกำหนดไว้แล้ว ไม่มีเรื่องของการประณามใครในสิ่งนี้ เวลานี้ลูกๆ เข้าใจความรู้เป็นอย่างดีจนอย่างยิ่ง ไม่มีใครอื่นรู้จักพระเจ้าเลย เหตุนี้เองพวกเขาก็เรียกว่าเป็นลูกกำพร้าและเป็นผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า เวลานี้พ่อกำลังทำให้ลูกๆ รู้คิดอย่างยิ่ง ในฐานะที่เป็นครูท่านก็กำลังสอนลูกว่าวงจรโลกนี้ดำเนินไปอย่างไร เมื่อลูกได้รับคำสอนนี้ลูกก็ได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไข บาร์ตที่เคยเป็นวัดของชีวิตได้กลายเป็นโรงค้าประเวณีในเวลานี้ ไม่มีเรื่องของการประณามในสิ่งนี้ นี่คือการละเล่นที่ซึ่งพ่ออธิบายแก่ลูก ท่านบอกลูกว่าลูกได้เปลี่ยนจากเทพเป็นปีศาจอย่างไร แต่ท่านก็ไม่ได้ถามลูกว่าเหตุใดลูกจึงกลายเป็นเช่นนั้น พ่อได้มาเพื่อให้คำแนะนำของท่านเองแก่ลูก ท่านก็ได้มาเพื่อให้ความรู้ว่าวงจรโลกนั้นหมุนไปอย่างไรแก่ลูกด้วยเช่นกัน เพียงมนุษย์เท่านั้นที่จะรู้สิ่งนี้ เวลานี้ลูกรู้สิ่งนี้และกำลังจะกลายเป็นเทพ นี่คือการศึกษที่เปลี่ยนจากมนุษย์ให้กลายเป็นเทพ และเพียงพ่อเท่านั้นที่หนึ่งทีนี้และสอนความรู้ที่นี้ ที่นี้ทุกคนนั้นคือมนุษย์ เหล่าเทพไม่สามารถจะย่างเท้าลงไปในโลกนี้ได้ ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถจะกลายเป็นครูและสอนลูก จงมองดูว่าพ่อผู้สอนลูกได้มาที่นี้เพื่อสอนลูกอย่างไร ได้มีการจดจำกันว่าพ่อสูงสุด ดวงวิญญาณสูงสุดได้นำพาหนะมาใช้ พวกเขาไม่ได้เขียนสิ่งนั้นอย่างสมบูรณ์ พวกเขาไม่ได้อธิบายว่าท่านได้ใช้พาหนะใด ไม่มีใครที่แม้แต่จะเข้าใจนัยสำคัญของตรีมูรติ พ่อสูงสุดหมายถึงดวงวิญญาณสูงสุด ท่านได้ให้คำแนะนำของท่านเองว่าท่านคือใคร ไม่มีเรื่องของความหึงหยาในสิ่งนี้ เนื่องจากการไม่เข้าใจสิ่งนี้ ผู้คนจึงได้พูดว่า “ท่านมีความหึงหยา” บราห์มานี้ไม่ได้พูดว่าท่านคือพระเจ้า เป็นเพียงเรื่องของความเข้าใจว่าคำพูดเหล่านี้คือคำพูดที่สูงส่งของพ่อ พ่อของทุกๆ ดวงวิญญาณคือหนึ่งเดียว ผู้นี้เรียกว่าดาตา ผู้นี้คือ “พาหนะที่โชคดี” ท่านได้ชื่อว่าบราห์มา เนื่องจากบราห์มินั้นเป็นที่ต้องการ ประชาบิดาบราห์มาคืออิตีเทพ ท่านคือพ่อของปวงประชา พวกเขาคือปวงประชาใด? ประชาบิดาบราห์มาคือผู้มีร่างกาย และดังนั้นท่านต้องนำทุกคนมาเลี้ยงดูใช้หรือไม่? ชีพบาบาอธิบายแก่ลูกๆ : พ่อไม่ได้นำใครมาเลี้ยงดู ลูกๆ ดวงวิญญาณทั้งหมดถึงอย่างไรก็เป็นลูกๆ ของพ่อเสมอ พ่อไม่ได้ทำให้ลูกเป็นลูกของพ่อ พ่อคือพ่อที่คงอยู่ตลอดไปของลูกๆ ดวงวิญญาณ พ่ออธิบายอย่างกระชับชัดเจนอย่างยิ่ง แต่กระนั้นก็ตามท่านก็พูดว่า: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณ ลูกละทิ้งทั้งโลกเก่า ลูกรู้ในสติปัญญาของลูกว่าทุกคนนั้นจะกลับบ้านจากโลกนี้ ไม่ใช่ว่าลูกต้องมีการสละละทิ้งและไปอยู่ในป่า พวกเราจะละทิ้งทั้งโลกและไปสู่บ้านของเรา เหตุนี้เองจึงไม่มีสิ่งใดนอกจากพ่อผู้เดียวควรจะได้รับจากการจดจำ เมื่อใครบางคนไปถึงอายุ 60 เขาก็ต้องทำความเพียรพยายามเพื่อไปอยู่เหนือเสียง นั่นคือเพื่อไปสู่สภาพของการปลดเกษียณ เรื่องของการเข้าไปสู่สภาพของการปลดเกษียณนี้ อ้างอิงถึงเวลานี้ ในหนทางของบักตีไม่มีใครรู้ถึงสภาพของการปลดเกษียณ พวกเขาไม่สามารถอธิบายความหมายของ “สภาพการปลดเกษียณ” “การอยู่เหนือเสียง” ก็อ้างอิงถึงโลกที่ไม่มีตัวตน ดวงวิญญาณทั้งหมดอาศัยอยู่ที่นั่นและดังนั้นจึงเป็นสภาพของการปลดเกษียณของทุกคน ทุกคนต้องกลับบ้าน ในคัมภีร์พวกเขาได้แสดงว่าดวงวิญญาณคือดวงดาวที่เปล่งประกายที่กึ่งกลางหน้าผาก บ้างก็คิดว่าดวงวิญญาณนั้นมีรูปเหมือนนิ้วหัวแม่มือและพวกเขาก็จดจำรูปนิ้วหัวแม่มือ พวกเขาจะสามารถจดจำและกราบไหว้บูชาดวงดาวได้อย่างไร? ดังนั้นพ่ออธิบาย: เมื่อลูกได้กลับมามีสำนึกที่เป็นร่าง ลูกก็กลายเป็นผู้กราบไหว้บูชา เมื่อเวลาของบักตีได้เริ่มขึ้นนั้นก็เรียกว่าลัทธิของบักตี ลัทธิของความรู้ที่แยกห่างไป ความรู้และบักตี ทั้งสองนั้นไม่สามารถคงอยู่ในเวลาเดียวกัน เช่นที่กลางวันและกลางคืนไม่สามารถจะเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน กลางวันนั้นก็หมายถึงความสุข และกลางคืนนั้นก็หมายถึงความทุกข์, นั่นคือ, บักตี มีคำกล่าวว่า: กลางวันและกลางคืนของประชาบิดาบราห์มา ดังนั้นปวงประชาและบราห์มานั้นเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันอย่างแน่นอนใช่หรือไม่ ลูกๆ บราห์มินเข้าใจว่าลูกมีประสบการณ์ของความสุขถึงครึ่งหนึ่งของวงจร และแล้วก็มี ความทุกข์ถึงครึ่งหนึ่งของวงจร นี่คือการที่จะต้องเข้าใจด้วยสติปัญญาของลูก ลูกรู้ด้วยเช่นกันว่าไม่ใช่ทุกคนจะสามารถจดจำพ่อ กระนั้นก็ตามพ่อนั้นก็เฝ้าแต่อธิบายแก่ลูก: คิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ และลูกจะกลับมามีบริสุทธิ์ สาสนนี้ต้องไปถึงทุกคน ลูกต้องทำงานรับใช้ ผู้ที่ไม่ทำงานรับใช้ไม่ใช่ดอกไม้ เมื่อผู้เป็นนายของสวนไปที่สวน, ท่านก็ต้องการที่จะเห็นแต่ดอกไม้ผู้ที่มีค่าต้องงานรับใช้และผู้ที่ไม่ให้ประโยชน์แก่

ผู้คนมากมายเท่านั้นอยู่เบื้องหน้าท่าน ผู้ที่มีสำนึกที่เป็นร่างสามารถจะเข้าใจได้ด้วยตนเองว่า พวกเขาไม่ใช่ดอกไม้ ดอกไม้ที่ตีมากำลังนั่งอยู่เบื้องหน้าบาบา ดังนั้นสายตาของพ่อจึงจับจ้องไปยังพวกเขา และแล้วก็ได้มีการแสดงการร้ายรำ(ของความรู้)ที่ตีมาก(ตัวอย่างของเด็กหญิงเต้นรำ) ในโรงเรียนด้วย, ครูทั้งหลายก็รู้ว่าใครจะได้รับอันดับหนึ่ง สอง และสาม ความใส่ใจของพ่อนั้นก็ถูกดูดดึงไปหาผู้ที่ทำงานรับใช้ด้วยเช่นกัน พวกเขาคือผู้ที่ไต่หัวใจของท่าน ผู้ที่ทำงานรับใช้ไม่สามารถจะไต่บันไดหัวใจของท่าน สิ่งแรกและสิ่งหลักที่พ่ออธิบายก็คือ: จงมีศรัทธาว่าลูกคือดวงวิญญาณ, เพียงเท่านั้นเองที่จะมีการจดจำระลึกถึงพ่อ หากมีสำนึกที่เป็นร่าง, ลูกจะไม่สามารถมีการจดจำระลึกถึงพ่อได้ และแล้วสติปัญญาของลูกก็จะถูกดูดดึงเข้าไปญาติมิตรทางโลกหรือธุรกิจของลูก เมื่อลูกมีสำนึกเป็นดวงวิญญาณ, ลูกก็จดจำพ่อเหนือโลก ลูกควรจะจดจำพ่อด้วยความรักอย่างมาก เป็นสิ่งที่อาศัยความเพียรพยายามที่จะคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณ ลูกจำเป็นต้องมีสันโดษเพราะหลักสูตรของการอยู่ในเตาเผาเป็นเวลา 7 วัน นั้นยากมาก ไม่ควรจะมีการจดจำใคร ลูกไม่สามารถแม้กระทั่งเขียนจดหมายถึงใคร สิ่งนี้เคยเป็นบทติของลูกในตอนเริ่มแรก ไม่สามารถจะให้ทุกคนอยู่ที่นี้ได้ เหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวว่า: ฝึกฝนสิ่งนี้ขณะที่อยู่ที่บ้าน ผู้ทำบัตติเองก็มีซุ่มที่แยกจากกันเพื่อที่จะทำการภาวนาวิบุชาฯ พวกเขาอยู่ในซุ่มนั้นและหมั่นลูกประจำ ดังนั้นจำเป็นต้องอาศัยสันโดษในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงนี้ด้วย ลูกต้องจดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น ไม่มีเรื่องของการใช้คำพูดในสิ่งนี้ ลูกจำเป็นต้องมีเวลาที่จะฝึกฝนการจดจำระลึกถึงนี้ ลูกรู้ว่าพ่อทรงร่างคือผู้สร้างที่มีชีวิตจำกัด ในขณะที่ผู้เดียวนี้คือผู้สร้างที่ไม่มีชีวิตจำกัด ประชาบิดาบรรหมานั้นก็ไม่มีชีวิตจำกัดด้วยเช่นกัน ท่านนำลูกมาเลี้ยงดู ชีพบาบาไม่ได้นำใครมาเลี้ยงดู ลูกนั้นคือลูก ๆ ของท่านเสมอ ลูก ๆ ดวงวิญญาณพูดว่า ลูกคือลูก ๆ ที่คงอยู่ตลอดไปของชีพบาบา บรรหมานำลูกมาเลี้ยงดู ต้องเข้าใจแต่ละประเด็นอย่างดีมาก พ่ออธิบายแก่ลูก ๆ ทุกวัน ลูกพูดว่า: บาบา, พวกเราไม่สามารถจดจำท่านได้ พ่อพูดว่า: ลูกต้องหาเวลาสำหรับสิ่งนี้ บ้างก็เป็นเช่นที่ว่าพวกเขาไม่สามารถจะให้เวลาได้เลย พวกเขามีงานมากมายในสติปัญญาของตน ดังนั้นพวกเขาจะสามารถอยู่ในการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงได้อย่างไร? พ่ออธิบาย: สิ่งหลักคือการคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ แล้วลูกจะกลับมาบริสุทธิ์: “ฉันคือดวงวิญญาณ, ลูกของชีพบาบา” นี่คือนามมานะบาฬีใช่หรือไม่? สิ่งนี้อาศัยความเพียรพยายาม ไม่มีเรื่องของการได้รับพรฯ ไม่เลย นี่คือการศึกษาลำเรียน ไม่สามารถจะมีพรหรือความเมตตาในสิ่งนี้ พ่อฉันเคยวางมือของพ่อไว้เหนือลูกหรือ? ลูกรู้ว่าลูกกำลังได้รับมรดกของลูกจากพ่อที่ไม่มีชีวิตจำกัด ทุกสิ่งนั้นรวมอยู่ในพร “ขอให้ลูกเป็นอมตะ! ขอให้ลูกมีชีวิตที่ยืนยาว!” ลูกจะมีชีวิตที่ซึ่งลูกนั้นจะมีชีวิตอยู่เต็มชีวิต ที่นั้นจะไม่มี ความตายก่อนเวลาอันควรใด ๆ ไม่มีผู้รู้หรือผู้เคร่งศาสนาใด ๆ จะสามารถให้มรดกนี้แก่ลูก พวกเขาพูดว่า: ขอให้ลูกมีบุตรชาย! ดังนั้นผู้คนจึงคิดว่าพวกเขานั้นมีบุตรชายเนื่องจากพรนั้น ใครก็ตามที่ไม่มีบุตรชายก็จะไปและกลายเป็นสาวกของเขา ความรู้ที่ได้รับมาเพียงครั้งเดียวเท่านั้น นี่คือความรู้ที่ไม่มีสิ่งใดเจือปนและผลรางวัลของความรู้นั้นก็คงอยู่ถึงครึ่งหนึ่งของวงจร และแล้วก็มีความไม่รู้ บัตตินั้นกล่าวได้ว่าเป็นความไม่รู้ ได้มีการอธิบายทุกสิ่งอย่างชัดเจนมาก อังชะถึงลูก ๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานี้ได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูก ๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของความรู้ คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. ในเวลานี้คือสภาของการปลดเกษียณของลูก ดังนั้นละทิ้งทุกสิ่งจากสติปัญญาของลูก และคงอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียว นั่งในสันโดษและฝึกฝน: ฉันคือดวงวิญญาณ, ฉันคือดวงวิญญาณ
 2. กลายเป็นดอกไม้ที่มีค่าต่องานรับใช้ อย่าได้ทำการกระทำใดที่จะทำลายงานรับใช้ เนื่องจากอิทธิพลของสำนึกที่เป็นร่าง กลายเป็นเครื่องมือที่จะให้ประโยชน์แก่ผู้คนมากมาย อย่างแน่นอนจงหาเวลาสำหรับการจดจำระลึกถึง
- พร:** ขอให้ลูกเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ผู้เข้าใจคุณค่าของคำพูดของลูกและดังนั้นจึงมีการประหยัดกับคำพูดนั้น มีการพูดถึงดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่ว่า: คำพูดใดก็ตามที่ดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่พูดคือสัจจะ ดังนั้นคำพูดของลูกก็ควรเป็นคำพูดแห่งสัจจะด้วยเช่นกัน นั่นคือ คำพูดเหล่านั้นควรเป็นคำพูดที่สามารถทำให้เกิดการได้มาซึ่งทุกสิ่งอย่างใดอย่างหนึ่ง คำพูดที่สาปแช่งไม่ควรออกมาจากปากของบรรหมิน ดังนั้น จงพูดอย่างมียุทธวิธีและพูดคำพูดที่มีประโยชน์ จงเข้าใจคุณค่าของคำพูด พูดคำพูดที่บริสุทธิ์ คำพูดที่ทำให้ความสุข อย่าพูดสิ่งใดอย่างเป็นสิ่งที่น่าขัน (joke) จงมีความประหยัดกับคำพูดของลูก และลูกจะกลายเป็นดวงวิญญาณที่ยิ่งใหญ่

คติพจน์: ถ้าลูกมีมือของครีมีทอยู่กับลูกอย่างสม่ำเสมอ ลูกจะเฝ้าแต่เดินจับมือกันไป (walk hand in hand) ตลอดทั้งยุค

*** โอม ซานติ ***